

NÁZEV MATERIÁLU	Připomínky Svazu průmyslu a dopravy České republiky k návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony
Č. J.	23/2025
DATUM ZPRACOVÁNÍ	14. 3. 2025
KONTAKTNÍ OSOBA	Jan Šebesta
E-MAIL	jsebesta@spcr.cz

Svaz průmyslu a dopravy ČR (SP ČR) navrhuje úpravy týkající se poskytovatelů, kteří bezúplatně poskytují spotřebitelské úvěry v rámci vedlejší činnosti.

KONKRÉTNÍ PŘIPOMÍNKY

1. K § 6 odst. 2

Navrhujeme pracovníky poskytovatelů, kteří bezúplatně poskytují spotřebitelské úvěry v rámci vedlejší činnosti, vyjmout z povinnosti důvěryhodnosti dle § 72 a 73 stanovená v § 8 odst. 2.

Návrh úpravy § 6 odst. 2:

*„(2) Na spotřebitelský úvěr jiný než na bydlení poskytnutý bez úroku a jakékoli jiné úplaty se **nepoužije požadavek důvěryhodnosti ve smyslu § 8 odst. 2 ve spojení s § 72 a § 73 a dále se na tento spotřebitelský úvěr nepoužijí § 91 odst. 1 písm. f) až i), § 95 odst. 2 a § 106 odst. 1 písm. u).**“*

Odůvodnění:

Důvěryhodnost by se po úpravě předkladatele aplikovala na všechny pracovníky poskytovatele bez výjimek. Při doslovném výkladu by se právní úprava vztahovala na každého pracovníka, který má být jen možnost jakkoli jednat se spotřebitelem o nabídce úvěru. Touto úpravou se tak zahrnují všichni zaměstnanci v prodejnách poskytovatelů všech služeb zahrnujících též úvěr, i zaměstnanci call center.

Poměr podnikatelů, kteří v rámci své činnosti alespoň jako vedlejší službu poskytují nějakou formu úvěru (typicky prodejci elektroniky, mobilní operátoři apod.), není rozhodně zanedbatelný. Osoby se záznamem v trestním rejstříku by přitom byly fakticky z celého tohoto odvětví trhu zcela vyloučeny a nemohly by pracovat ani v pobočkách s možným kontaktem se spotřebiteli či na telefonních linkách a v call centrech.

Přitom směrnice CCD2 povinnost důvěryhodnosti, resp. unijní terminologií požadavek dobré pověsti, nezavádí. Tato povinnost nebyla ani nijak stanovena předchozí právní úpravou, tj. směrnicí CCD.

Již dnes odpovědnost za postup pracovníka vůči třetí osobě obecným východiskem dopadá na nebankovního poskytovatele samotného. I bez nutnosti důvěryhodnosti osoby pracovníka by tak mohlo být ponecháno na nebankovním poskytovateli, aby sám posoudil, které osobě ucházející se o zaměstnání svěří příslušnou agendu na základě projevených záruk a parametrů osoby.

Nad celým procesem navíc již dnes vykonává kontrolu ČNB. Při nesplnění podmínek má centrální banka právo postupem podle § 146 ZSÚ v krajním případě odejmout oprávnění k činnosti. Kromě toho při nedodržení podmínek § 15 ZSÚ se nebankovní poskytovatel dopouští spáchání přestupku podle § 148 odst. 1 písm. b) ZSÚ, za který lze ve smyslu § 148 odst. 2 písm. b) ZSÚ uložit pokutu až do výše 20.000.000 Kč.

Nebankovní poskytovatelé poskytující úvěr pouze jako svou vedlejší činnost ještě k tomu podléhají typicky přísné regulaci v odvětví své hlavní podnikatelské činnosti. Jedná se např. o regulaci operátorů podle zákona o elektronických komunikacích.

Z těchto důvodů je navrhovaná úprava příliš přísná.

Tato připomínka je zásadní.

2. K § 86 – novému odst. 7

Navrhujeme u spotřebitelských úvěrů menšího rozsahu umožnit posuzování úvěruschopnosti z veřejně dostupných zdrojů.

Návrh úpravy § 86 – doplnění o nový odst. 7:

„(7) Poskytovatel spotřebitelského úvěru podle § 6 odst. 2 tohoto zákona v případech, kdy celková výše poskytovaného úvěru dosahuje hodnoty nejvýše 50.000 Kč, splní povinnost posoudit úvěruschopnost spotřebitele vyhodnocením informací z veřejně dostupných zdrojů.“

Odůvodnění:

Z praktického hlediska by tyto úvěry nebylo možné spotřebitelům poskytovat, jestliže by poskytovatel kupříkladu při poskytnutí produktu v minimální hodnotě (limitované částkou 50.000 Kč) se současným odložením plateb a bez úroku či jiné úplaty musel vyžadovat od spotřebitele informace, které nejsou dostupné veřejně, jako jsou zdroje příjmu spotřebitele apod.

Nelze předpokládat, že zákazníci podnikatelů, kteří jako vedlejší službu poskytují nějakou formu úvěru (typicky prodejci elektroniky, mobilní operátoři apod.), budou u tohoto spotřebního zboží poskytovat např. zdroje příjmů apod.

Navrhuje se proto, aby povinnost těchto poskytovatelů posoudit úvěruschopnost spotřebitele byla splněna řádným ověřením veškerých veřejně dostupných informací o spotřebiteli, bez nutnosti vyžadování a využití dalších informací dokládaných spotřebitelem.

Námi navržená úprava je přiměřená povaze, době trvání a výše úvěru a jeho rizikům pro spotřebitele.

Tato připomínka je zásadní.